

Stoh slámy

„Ahoj, to ten rok utekl, vid’? Jsem už rád, že jsi přijel!“ přivítal Vašek svého kamaráda Mirka, když se o prázdninách znovu setkali u babičky. Mirek bydlel ve velkém městě a rok co rok se těšil na svého kamaráda. Pro městské chlapce jsou prázdniny na venkově vždy velkým dobrodružstvím, a proto s Vaškem každý den podnikali nějaké výpravy. Jednou to byl výlet na kolech po okolí, jindy zas houbaření nebo koupání v rybníku.

Na konci prázdnin ale byly všechny možnosti vyčerpané a oba kamarádi se začali nudit. „Zkusil jsi někdy kouřit?“ zeptal se Vašek Mirka. „No jasně“ odpověděl Mirek, který se nechtěl ztrapnit před kamarádem, ačkoli cigaretu neměl ještě v ústech. Sebrat dědovi pár cigaret z krabičky a babičce zápalky ze sporáku nebyl žádný problém. Nastalo však dilema – KDE KOUŘIT?! Za kůlnu bylo vidět, na odlehlém místě jejich lavičky se vždy našel nějaký „divák“, ale touha se jeden před druhým zviditelnit byla silnější než rozum.

Bylo po žních a na blízkém poli byl ohromný stoh slámy. Oba usoudili, že schovat se za ním není zas tak špatný nápad. Nikdo je neuvidí. Rozběhli se ke stohu a chvíli skákali po slámě jako na trampolíně. „Tak teď, zkusíme to?“ řekl Mirek a v ruce zachrastil sirkami. Jeden druhému připálil cigaretu, ale protože s kouřením neměli žádné zkušenosti, udělaly se jim před očima mžitky a zvedl se jim žaludek. „Fuj, necháme toho!“ řekl Vašek a oba jako na povel odhodili cigarety na zem. Celí zelení běželi domů k večeři, ale u stohu se zatím začalo schylovat k tragédii.

Od nedopalků vzplála okolní suchá tráva a v mžiku byl celý stoh v plamenech. „Panebože, vidíte to, hoří, zavolejte hasiče!“ zakřičela babička, když vyhlédla z okna. Dědeček okamžitě vytočil telefonní číslo 150 a za pár minut kolem stohu bylo několik skupin dobrovolných i profesionálních hasičů.

Až k ránu dohasili zbytky doutnajícího stohu a škoda byla vyčíslena na několik desítek tisíc korun.

A co viníci? Přiznali se. Snad největším trestem pro ně bylo to, že měli zkažený zbytek prázdnin a rodiče plno starostí. Bůh ví, jestli se příští školní rok budou na sebe zas tak těšit a vzpomínat jako vždy na minulé prázdniny.

Anna-Marie Liptaiová
SDH Obora

Učině buvěšů

V jedné vesnici žili dva moc mlsní kamarádi. Jednoho dne dostali chuť na propečeného buvěšika.

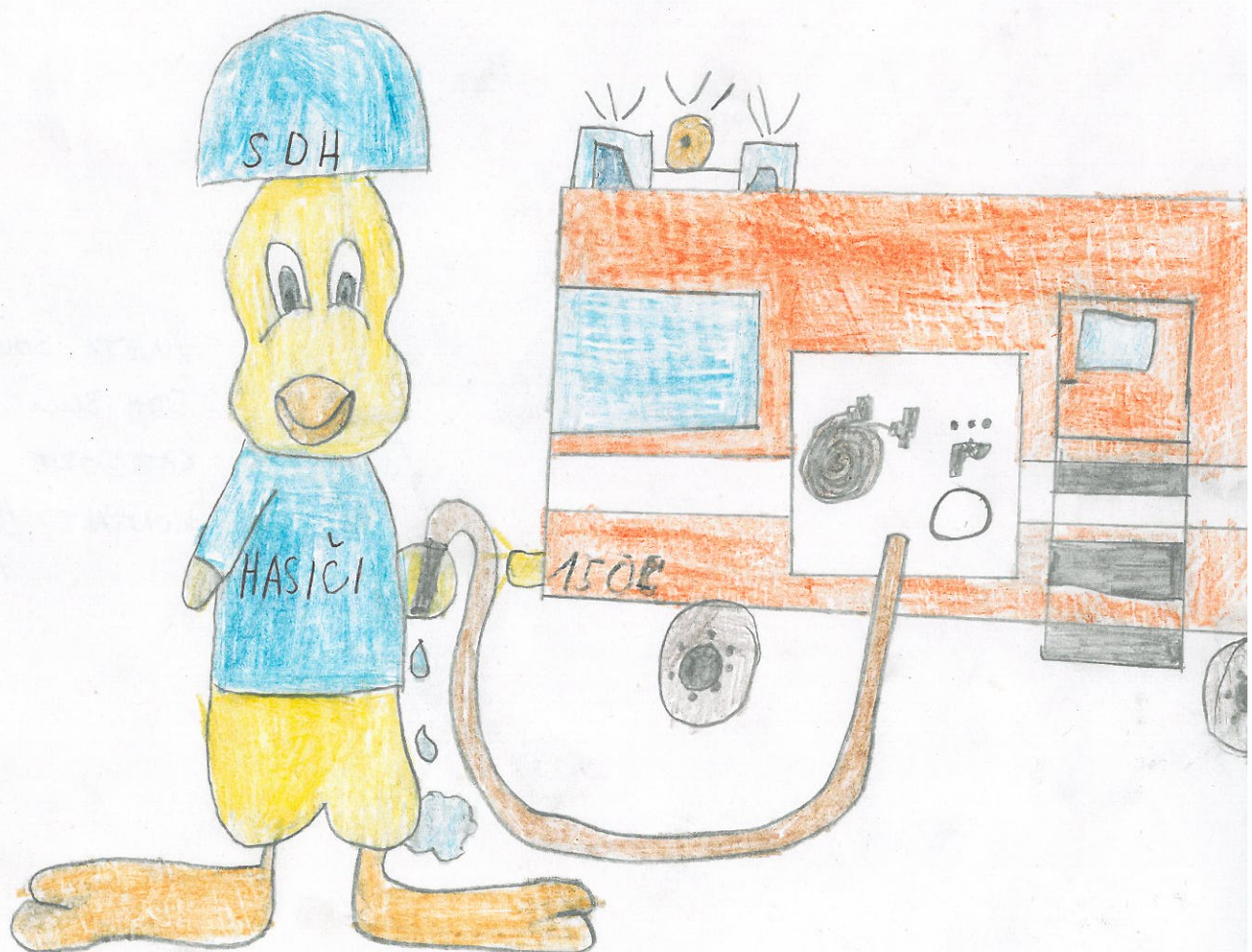
Dobrotušků si sbalili vše potřebné k opékání buvěšů a vyrazili k lesu. Byli to kluci šikovní, a tak pro ně nebyl problém rozdělát ohýnek.

Už se začlo trochu smívat, když v křoví něco zašustilo. Kluci se strachem ulekli domů. Na ohýnek už si ani nevzpomněli. Te sna je probudilo až houkání hasičských aut. Ihned jim bylo jasné, co se stalo. Naštěstí hasiči les včas uhasili. Kluci se ke všemu přiznali. Pochopili, že si nemají zahrávat s ohněm. Už nikdy sami oheň nerapalovali.

Mladý hasič

napsala Aneta Soukupová, 9 let
3. třída, ZŠ Dolní Bělá
SDH Bučí

Mladý hasič s proudnicí,
rád si denně zacvičí.
Umí běhat, házet, šplhat,
granáty a šipky vrhat.
Ze vzduchovky střílí rád,
ohně umí rozeznat.
Na štafetě nezahálí
s hadicí to pěkně válí.
Protože se snažíme,
medaile nás nemine.

V mládí jsem se učil hasičem

Již jako žáček první třídy rozhodl jsem se proniknouti do tajů sportu požárního. Značnou chvíli trvalo mi, než přišel jsem na to, že značka topografická nazývá se body *trigonometrické* - ne však *triginimetrické* či *trionometrické*, nebo co jsme to tehdy - s mými podobně inteligentními kolegy, vlastně dokázali zkomolit. Nebyl jsem však jediný, komu z toho občas šla hlava tak nějak kolem. Když se našim vedoucím povedlo na branný závod v Oboře vyrazit o dva týdny předem, potěšení bylo na naší straně. Namísto uzlování, zdravotvědy, azimutu a jiných dovedností nás čekal den v areálu plzeňské zoo, mezi tučňáčky, lemury, leč i jinou „havětí“. Úsměvných zážitků jsem za ta léta nasbíral opravdu mnoho - a vězte, že podobné koniny opravdu jinde zažít nelze.

Pár let už se učím hasičem a konečně už...

Úvaz zvládám bez problému,
před útokem nemám trému.
Louky, lesy, prameny,
lodní, plochá - to je mý.
Letí dráček do rybníčka,
hned je z toho plochá smyčka.
Závodníci - pozor, teď,
běžet, cvaknout, trefit terč.

Také zajímavou perličkou jest, že jeden čas bylo již tradicí - po odběhnutí královské disciplíny, slyšet z reproduktoru tento komentátorův výrok: „Horní Bělá - opakovaný pokus.“ A my jsme se tomu už vůbec nedivili. Jednou bylo něco s mašinou, jindy s terčem, nebo třeba některého z nás nenapadlo vzít si helmu.

Samo sebou, že ne všechny ty roky s hasičinou byly plné jen komických zážitků a hlášek, ale jisté je, že právě ony převažují. Vždyť i na „zmoklých“ závodech ve Všerubech se nešlo nesmát, když nás ten kecálek u mikrofonu přesvědčoval: „Je krásný sluníčkový den!“ K čemuž náš trenér ještě dodával: „A tváříme se radostně!“

A to vlastně není vůbec špatná věta na závěr. Takže hasiči i nehasiči, i když zrovna není KRÁSNÝ SLUNÍČKOVÝ DEN, tvařme a tvařte se co nejčastěji R-A-D-O-S-T-N-Ě.

Renáta Nová
8. třída
ZŠ Dolní Bělá

